

Priekšmets

Valsts pienākumu neizpilde — Tādu pasākumu neveikšana paredzētajā termiņā, kas vajadzīgi, lai atgūtu atbalstu, kurš ar Komisijas 2007. gada 18. jūlija Lēmuma (C(2007) 3251) par rezerves fondu, ko neapliek ar nodokli (valsts atbalsts C 37/05), 1. panta 1. punktu (izņemot atbalstu, kas minēts 2. punktā un 2. un 3. pantā) ir atzīts par nelikumīgu un nesaderīgu ar iekšējo tirgu

Rezolutīvā daļa:

1. tādu pasākumu neveikšana paredzētajā termiņā, kas vajadzīgi, lai saskaņā ar Komisijas 2007. gada 18. jūlija Lēmuma 2008/723/EK par valsts atbalstu C 37/05 (ex NN 11/04), ko īsteno Grieķija — Ar nodokli neaplikts rezervju fonds, 1. panta 1. punktu atgūtu atbalstu, kurš atzīts par nelikumīgu un nesaderīgu ar iekšējo tirgu, izņemot to, kas ir minēts šī lēmuma 1. panta 2. punktā, kā arī 2. un 3. pantā, Grieķijas Republika nav izpildījusi savus šī lēmuma 4.–6. pantā noteiktos pienākumus;
2. Grieķijas Republika sedz tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 246, 11.09.2010.

Tiesas (otrā palāta) 2012. gada 1. marta spriedums (Supreme Court of the United Kingdom (Apvienotā Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Dermot Patrick O'Brien/Ministry of Justice (iepriekš — Department for Constitutional Affairs)

(Lieta C-393/10) (¹)

(Pamatnolīgums par nepilna darba laika darbu — Jēdziens “nepilna darba laika darba ņēmēji, kam ir darba līgums vai darba attiecības” — Tiesneši, kas strādā nepilnu darba laiku un saņem atlīdzību, pamatojoties uz honorāru par dienu — Atteikums piešķirt vecuma pensiju)

(2012/C 118/04)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

Supreme Court of the United Kingdom

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Dermot Patrick O'Brien

Atbildētāja: Ministry of Justice (iepriekš — Department for Constitutional Affairs)

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Supreme Court of the United Kingdom — Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīvas 97/81/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par nepilna darba laika darbu (OV L 14, 9. lpp.) interpretācija — Jēdziens “nepilna darba laika darba ņēmēji, kam ir

darba līgums vai darba attiecības” (Direktīvas 2. klauzulas 1. punkts) — Tiesneši, kas strādā nepilnu darba laiku — Atšķirīga attieksme no vecuma pensiju viedokļa attiecībā pret tiesniešiem, kas strādā pilnu darba laiku, un tiesniešiem, kas strādā nepilnu darba laiku, vai pret dažādām tiesniešu, kas strādā nepilnu darba laiku, kategorijām

Rezolutīvā daļa:

1. Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka 1997. gada 6. jūnijā noslēgtā pamatnolīguma par nepilna darba laika darbu, kurš ir pievienots Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīvai 97/81/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par nepilna darba laika darbu, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1998. gada 7. aprīļa Direktīvu 98/23/EK, 2. klauzulas 1. punktā ietvertais jēdziens “darba ņēmēji, kam ir darba līgums vai darba attiecības” ir jādefinē dalībvalstīm un tostarp arī jānosaka, vai šis jēdziens ir attiecināms uz tiesniešiem, ar nosacījumu, ka tā rezultātā šai personu kategorijai netiek patvaļīgi liegta Direktīvā 97/81, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 98/23, un šajā pamatnolīgumā paredzētā aizsardzība. Šis aizsardzības liegšana ir pieļaujama tikai tad, ja starp tiesniešiem un Ministry of Justice pastāvošās tiesiskās attiecības to rakstura dēļ būtiski atšķiras no to tiesisko attiecību rakstura, kas darba devējus saista ar darba ņēmējiem, kuri atbilstoši valsts tiesībām ietilpst darba ņēmēju kategorijā;
2. 1997. gada 6. jūnijā noslēgtais pamatnolīgums par nepilna darba laika darbu, kurš ir pievienots Direktīvas 97/81, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 98/23, pielikumā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj to, ka valsts tiesībās attiecībā uz pieeju vecuma pensiju sistēmai tiek nošķirti pilnu darba laiku strādājoši tiesnieši un tiesnieši, kas strādā nepilnu darba laiku un saņem atlīdzību, pamatojoties uz honorāru par dienu, ja vien šāda atšķirīga attieksme nav attaisnojama ar objektīviem iemesliem, kas ir jānovērtē iesniedzējtiesai.

(¹) OV C 274, 09.10.2010.

Tiesas (trešā palāta) 2012. gada 1. marta spriedums (Landgericht Hamburg (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Söll GmbH/Tetra GmbH

(Lieta C-420/10) (¹)

(Biocīdo produktu laišana tirgū — Direktīva 98/8/EK — 2. panta 1. punkta a) apakšpunkts — “Biocīdo produktu” jēdziens — Produkts, kas izraisa kaitīgo organismu flokulāciju, tos neiznīcinot, neatbaidot vai nepadarot nekaitīgus)

(2012/C 118/05)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Hamburg

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Söll GmbH

Atbildētāja: Tetra GmbH

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Landgericht Hamburg* — Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 16. februāra Direktīvas 98/8/EK par biocīdo produktu laišanu tirgū (OV L 123, 1. lpp.) 2. panta 1. punkta a) apakšpunkta interpretācija — Produkta, kas izraisa kaitīgā organisma flokulāciju, to neiznīcinot, neatbaidot vai nepadarot nekaitīgu, kvalifikācija par “biocīdo produktu” — Alģu apkarošanas līdzeklis, kas satur alumīnija hidroksīda hlorīdu — “Biocīdā produkta” jēdziens

Rezolutīvā daļa:

Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 16. februāra Direktīvas 98/8/EK par biocīdo produktu laišanu tirgū 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētais jēdziens “biocīdie produkti” ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ietilpst produkti, pat ja tie tikai netieši iedarbojas uz kaitīgajiem mērķorganismiem, ja tie satur vienu vai vairākas aktīvās vielas, kuras izraisa ķīmisku vai bioloģisku reakciju, kas ir neatņemama daļa cēloņsakarību ķēdē, kuras mērķis ir izraisīt inhibītīvu iedarbību attiecībā uz minētajiem organismiem.

(¹) OV C 288, 23.10.2010.

Tiesas (otrā palāta) 2012. gada 1. marta spriedums (*Landgericht Gießen* (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — kriminālprocess pret Baris Akyüz

(Lieta C-467/10) (¹)

(Direktīva 91/439/EEK un Direktīva 2006/126/EK — Vadītāja apliecību savstarpēja atzīšana — Dalībvalsts atteikums atzīt tādas vadītāja apliecības derīgumu, ko personai, kura saskaņā ar šīs valsts tiesisko regulējumu nav fiziski un garīgi piemērota transportlīdzekļa vadīšanai, ir izdevusi cita dalībvalsts)

(2012/C 118/06)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Gießen

Lietas dalībnieks pamata procesā

Baris Akyüz

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Landgericht Gießen* — Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvas 91/439/EEK par vadītāju apliecībām (OV L 237, 1. lpp.) 1. panta 2. punkta un 8. panta 4. punkta, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Direktīvas 2006/126/EK par vadītāju apliecībām (OV L 403, 18. lpp.) 2. panta 1. punkta un 11. panta 4. punkta interpretācija — Vadītāja apliecību savstarpēja atzīšana — Dalībvalsts atteikums personai, kas saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesību aktiem neatbilst transportlīdzekļa drošas vadīšanas fiziskajiem un garīgajiem nosacījumiem, atzīt citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības derīgumu

Rezolutīvā daļa:

1. Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvas 91/439/EEK par vadītāju apliecībām 1. panta 2. punkta noteikumi, lasot tos kopsakarā ar 8. panta 2. un 4. punkta, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Direktīvas 2006/126/EK par vadītāju apliecībām 2. panta 1. punkta un 11. panta 4. punkta noteikumiem, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāds uzņemošās dalībvalsts tiesiskais regulējums, kas tai ļauj atteikties savā teritorijā atzīt citā dalībvalstī izdotu vadītāja apliecību, ja šīs apliecības turētājam šajā uzņemošajā dalībvalstī nav piemērots neviens no pasākumiem minētā Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta vai Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrās daļas izpratnē, bet viņam šajā pēdējā dalībvalstī ir tikusi atteikta pirmās vadītāja apliecības izdošana tāpēc, ka viņš saskaņā ar šīs valsts tiesisko regulējumu neatbilst fiziskās un garīgās piemērotības nosacījumiem pilnīgi drošai mehāniskā transportlīdzekļa vadīšanai;
2. minētās tiesību normas, lasot tās kopsakarā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tām pretrunā nav tāds uzņemošās dalībvalsts tiesiskais regulējums, kas tai ļauj atteikties tās teritorijā atzīt citā dalībvalstī izdotu vadītāja apliecību gadījumā, ja, pamatojoties uz izdevējas dalībvalsts neapstrīdamu informāciju, ir skaidrs, ka vadītāja apliecības turētājs šīs apliecības izdošanas brīdī neatbilst Direktīvas 91/439 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Direktīvas 2006/126 7. panta 1. punkta e) apakšpunktā paredzētajam nosacījumam par pastāvīgo dzīvesvietu. Šajā ziņā pats apstāklis, ka izdevēja dalībvalsts šo informāciju uzņemošās dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir nodevusi nevis tieši, bet tikai netieši paziņojuma veidā, kuru ir sagatavojušas trešās personas, nevar padarīt neiespējamu to, ka šo informāciju varētu uzskatīt par izdevējas dalībvalsts informāciju, ja vien to ir sniegusi pēdējās minētās dalībvalsts iestāde.

Iesniedzējtiesas uzdevums ir pārbaudīt, vai tādos apstākļos kā pamatlietā iegūtā informācija var tikt kvalificēta kā izdevējas dalībvalsts informācija, kā arī vajadzības gadījumā novērtēt minēto informāciju un, ņemot vērā visus tajā izskatāmās lietas apstākļus, noteikt, vai tā ir neapstrīdama informācija, kas apliecina, ka apliecības turētāja pastāvīgā dzīvesvieta viņa vadītāja apliecības iegūšanas brīdī nebija pēdējās minētās valsts teritorijā.

(¹) OV C 328, 04.12.2010.